

Duotocht 2016

de Caribische editie, oftewel de kunst van het vastzitten

belevenissen van het goede schip de 'Capricorn'

September 2016, het is weer zover. De tocht der tochten is weer aanstaande. We twijfelen hoe vaak we nu meegedaan hebben, moet een keer of 9 zijn geweest.

Voorafgaand zie ik op facebook allerlei berichten voorbij komen. Het begint inderdaad te kriebelen. Ook de Capricorn-crew bereidt zich voor. Veel gebeurt op afstand, maar ook een bezoek aan de woning van de schipper is onderdeel.

We kijken voornamelijk naar het tij en spreken een globale strategie af. Veel zal afhangen van het weer en de opdrachten van de organisatie. Proviand wordt gekocht, stoofvlees op het vuur gezet en we zijn er klaar voor.

Woensdag. Voor mij op naar Vlissingen. Omdat ik weet hoe ik er aan toe ben na de tocht, ga ik per openbaar vervoer. Rond de middag kom ik in de haven aan.

De Capricorn is er klaar voor en ligt er goed bij. Gezien het weer verruilen we de hi-aspect voor de genua. De windverwachting spelen parten en doen ons twijfelen aan de eerder zo zorgvuldig gekozen strategie. We eten nog wat en gaan naar de startbespreking. Vol verwachting wachten we de zeilaanwijzingen af.

We worden ook dit jaar weer getraakteerd op een mooi setje. De uitdaging is groot; kunnen we ze allemaal doen met de windverwachting?

Met een wat bezwaard hart stap ik aan boord. Na een kort overleg op de steiger op weg naar de Capricorn besluiten we via het meer te starten. We durven het niet aan om zo weinig wind via de Westerschelde te starten. Het merendeel van de vloot denkt er blijkbaar ook zo over. De tocht door het kanaal verloopt voorspoedig. Het geeft ook wat tijd om de zeilaanwijzingen nog eens goed door te nemen en alle havens en vaarwateren goed te markeren. Dat had beter gemoeten zou zaterdag blijken!

Maar goed, het is nog woensdagavond. Eenmaal op het Veerse meer is het bladstil. Er liggen wat taken op het meer en punten. Het gaat tergend langzaam. We gaan voor een rondje Haringvreter. Dat is een uitdaging blijkt. Vanwege de diepgang van de Capricorn hebben we maar een nauwe passage tussen de Haringvreter en het Aardbeieneiland. Het kleine beetje wat er aan wind staat, is ook nog tegen. We krijgen de nauwe corridor niet bezeild. We besluiten het Veerse meer te laten voor wat het is en door te gaan naar de Oosterschelde. We stoppen natuurlijk wel in Kortgene. Het eerste punt is binnen!

Op de Oosterschelde staat aanzienlijk meer wind. Ronald stuurt de Capricorn richting Tholen. De Bergse diepsluis blijkt nog een behoorlijke hindernis 'Je zijn zo aan de beurt, ik eerst nog 2 andere sluizen', maar uiteindelijk is Tholen genoteerd.

Het is inmiddels net hoogwater geweest. Gunstig voor ons om vanuit Tholen Gorishoek mee te pakken. Omdat we erg afhankelijk zijn van de waterstand laten we het Lodijksegat gaan en begeven

ons naar Gorishoek. We komen daar aan met twee andere medestrijders. Tijd voor een bakje koffie en we zijn weer door. Via de Dortsman naar Stavenisse. We houden altijd maar 1 uur voor, 1 uur na hoogwater aan en het wordt krap. We proberen het. En het lukt. Ook Stavenisse genoteerd. Ondertussen geniet ik van de ijsvogeltjes in het kanaal en de haven. Het weer blijft ook prachtig. De nachtkleding kan vervuild worden voor de korte broek.

Langer dan 10 minuten blijven we echt niet in Stavenisse. We willen per slot van rekening niet vastlopen!

We vervolgen onze weg op het Zijpe. De Krabbekreek is nu tegenstrooms en tegenwinds. Een slechte combinatie. We besluiten deze voor nu te laten en door te gaan naar de Grevelingen. Het is mooi weer met een lekker windje. Herkingen, de Hals gaan voorspoedig. We gaan door naar West Repart. Onder grote belangstelling van een mevrouw die daar met haar boot ligt worden onze capriolen gadeslagen. Als we na 10 minuten weer onder zeil vertrekken, kun je het vraagteken boven haar hoofd bijna zien.

Den Osse natuurlijk en dan het rondje plaat. De wind begint al aardig af te nemen. Maar na de geul van Bommende staat er aan de oostelijke kant van de plaat gelukkig nog wel wat wind. We zijn genooddaakt om een grote ronde te doen vanwege onze diepgang. Dat blijkt ook, want net wanneer we de 'archipel' passeren lopen we aan de grond! Net met het overstag gaan en het oprichten van de Capricorn lopen we aan de grond. En best goed vast ook. Uiteindelijk lukt het met de spiboom om de kop wat rond te krijgen en langzaam aan glijdt de Capricorn weer in dieper water. Oef! Tegen de tijd dat we voor de tweede keer door de geul van Bommende zeilen doet de wind een serieuze stap terug. We doen de haven van Bommene nog aan. Maar de tocht terug naar Bruinisse gaat langzaam. Het geeft ons wel de tijd om wat te kunnen rusten. Het is een stille, vochtige en heilige nacht. Wanneer we uiteindelijk Bruinisse zijn binnen gegleden besluiten we te blijven liggen. Met geen wind op stromend tegen-tij komen we ook niet verder.

Twee uur later worden we gewekt. De Focus komt langsij. Zij komen van het Zijpe. We vragen naar de condities daar. We horen dat er nu wel weer wat wind staat. We horen dat ze een paar uur op anker hebben gelegen.

Maar er staat dus wind! We roepen de sluis op en gaan richting het Volkeren. Dit gaat voorspoedig. Veelal voor de windse rakken. 's Morgens vroeg gaan we door de Volkeraksluizen.

We zijn wat vroeg voor de eerste draaiing van de Haringvlietbrug. Die gaan we afwachten in Numansdorp. Geeft ons de tijd om te ontbijten en af te wassen. Het is goed dat de vrouw van de schipper de kombuis niet ziet tijdens zo'n duotocht ...

Wanneer het tijd is wachten we voor de brug. We hebben ondertussen gezelschap gekregen van de Caminante en de Eigenwijs. Gedrieën gaan we door de brug en doen we een rondje Tiengemeten. En haven de Put. Gezellig!

Maar het volgende dilemma dient zich aan. Er is wederom een windstilte voorspeld. We zijn hier erg argwanend naar. We weten n.l. Nog heel goed hoe het is om te laat binnen te komen! En dat willen we niet herhalen! Dit beïnvloedt onze keuze absoluut. We kiezen er voor om Den Osse aan te doen en dan naar Blinckvliet te gaan om daar te rusten. We zijn daar veel te vroeg, maar durven de gok niet aan om door te gaan.

Onze vroege pit-stop geeft in ieder geval ome Jan en tante Riet de gelegenheid de traditionele kip en appelflappen aan boord te brengen. Die we wederom in alle dankbaarheid ontvangen! En we slapen die nacht als een os.

De volgende ochtend staat er gelukkig weer wind. Stipt om 08.00 uur vertrekken we richting Stellendam. Er staat genoeg wind om de stroom te kunnen overvaren op het spui. Het gaat lekker en we zijn dan ook vlot bij Stellendam. Wanneer we de sluisen hebben aangevraagd bedenkt ik me waar we moeten aanleggen voor de punten van Stellendam. Nadere bestudering leert dat we in de marina moeten zijn! Dat was natuurlijk ook te verwachten. De goede nachtrust heeft ons niet slimmer gemaakt. We overleggen kort. We besluiten door te gaan omdat we bang zijn geen vrienden te worden met de sluiswachter wanneer we na het aanvragen van een schutting omkeren om een 10 minuten later dit nogmaals te vragen. Stom van ons! En zonde van de punten natuurlijk.

Eenmaal door de sluisen gaat het als de brandweer door het slijkgat. Goede wind en de Capricorn strekt haar benen. Hier is ze ooit voor gebouwd vele jaren geleden.

De koers naar de Roompot is maar net bezeild, of beter gezegd, net niet. Scherp aan de wind proberen we er zo dicht mogelijk er te geraken. En nu zullen de Oude Roompot niet vergeten. Onderweg verbaas ik me over een soort van instant-eiland van enorme tonnen die daar verankerd liggen. Gewoon in zee. Je zal daar 's nachts tegen aan varen!

De wind trekt iets aan de golven worden wat groter. Zodanig dat de schipper zijn comfortabele slaapplekje in het hoge gangboord op moet geven vanwege het buiswater wat overkomt. Ook de doorloop door de sluisen gaat vlot.

En voor we het weten liggen we in de betonhaven, en door naar Roompot Marina. Met het naar binnen- en buitenlopen van de laatste komen ook de snelle jongens en meiden van de wedstrijden naar binnen. Waarvan er nog eentje voor onze neus plat gaat....

Het blijft onveranderd mooi zeilweer. We genieten dan ook met volle teugen. Op naar de Schelphoek en Burghsluis. Inmiddels is het weer donker geworden en is de laatste nacht ingegaan. Hiermee is ook het grote rekenen begonnen. Hoeveel uur hebben we nog en hoe gaan we die invullen. De kaart wordt er nog eens bij gehaald en de openstaande opdrachten. Plannen worden gemaakt en ook weer gewijzigd. Maar uiteindelijk zijn we er uit. Eerst Colijnsplaat nog binnen lopen.

En zoals het eigenlijk altijd is, zien we de brug opengaan als we halverwege Colijnsplaat en de brug zijn. En mogen we een goed half uur dobberen voor de brug.

Met dit verlies nogmaals rekenen. Wat doen we. We besluiten terug via het meer te gaan.

Oranjeplaat blijkt een uitdaging. Wat we ook proberen, we komen niet binnen gezeild. Op gevaar van vastlopen modderen we de sloot weer uit. Balen! En dit was niet wat we ingecalculeerd hadden. We wilden deze punten hebben!

Ieder jaar hebben de schipper en ik de discussie wel; nemen we iets mee om op andere wijze voort te bewegen. En ieder jaar besluiten we van niet. De Capricorn laat zich ook niet graag anders dan door wind of motor voort bewegen. Ze is te hoog om te pedellen of te roeien/wrikken. En anders is er wel haar gewicht. Ik zal netjes blijven en het niet over het gewicht van een dame hebben, maar het is behoorlijk.

We zijn nu eenmaal op het meer, dus er zit niets anders op dan het plan verder af te maken. We doen het rondje Haringvreter. Zo ook de eerste avond hebben we maar een strook van een paar meter om door te gaan tussen de Haringvreter en het Aardbeieneiland, maar nu staat er wind en is het bezeild.

Na het rondje steken we door naar de VM100.

Het relaxte is er bij mij wel af. Het is in het gedeelte van het Veerse Meer na Veere stikdonker. Ik weet dat er veel blinde tonnen liggen van het waterski-gebied.

Geconcentreerd, af en toe schijnend met een zaklamp en met een blik op de plotter denk ik het aardig te doen. Tot ik naast de Capricorn geklots hoor! Wanneer ik met de zaklamp schijn zie ik alleen maar tonnetjes! Ik schrik me een hoedje en chaos is mijn deel. De schipper lag beneden te rusten. Die komt op mijn manoeuvre en gedoe af, maar kan mij de eerste 2 minuten ook niet helpen. Gevalletje oriëntatie.

Maar goed, na een paar minuten komen we tot bezinning en vervolgen onze weg.

Na ronding van de ton op naar Kamperland. Het is dan tegen de ochtend en het begint langzaam licht te worden. Na de 10 minuten vertrekken we weer. En dan gebeurt het.

Onder mooie helling begint de dieptemeter te piepen, maar het is te laat. De Capricorn loopt aan de grond. En we weten dat het serieus is deze keer. En niet alleen omdat de dieptemeter 1.20 m aangeeft en we 1.90 steken.

We liggen goed op helling vast. We houden de zeilen op en de fok bak. In de hoop nog schuiner te worden geblazen zodat we weer van de richel worden geschoven, maar dat gebeurt niet.

We zitten echt vast.

Wat nu gedaan? Schipper Ronald kijkt op de track&trace. Er zijn nog medestanders op het meer. In de verte zien we de Tramontana kruisen voorlangs Veere. Met de zaklamp trek ik hun aandacht, wat gezien wordt. En ze zijn bereid ons te helpen!

We binden een oude val aan de reserve-val zodat we een behoorlijk eind lijn hebben boven aan de mast. Om het overgeven van de lijn te vergemakkelijken binden we het einde aan een wil zodat deze makkelijk opgepikt kan worden. Helaas zinkt de oude val als een baksteen naar de bodem. Nou ja, het zo ondiep dat ik de lijn gemakkelijk kan zien liggen.

Terwijl de schipper onderdeks probeert zijn wetsuit van een aantal jaar oud aan te krijgen zonder vaseline lukt het de Tramontana om de lijn op te pikken. Ze kunnen met hun 1.70 diepgang toch nog verrassend dichtbij komen!

Met de lijn vastgebonden lukt het ze om de Capricorn zo schuin te trekken dat ze na 2x trekken weer vlot komt. Biertje voor de bemanning van de Tramontana!!!

Goed, wij ook weer op weg. Nu goed het vaarwater volgen en op weg naar het kanaal. De passage door het kanaal gaat vlot en voor we het weten liggen we in de sluis bij Vlissingen. We hebben nog tijd genoeg dus we gaan Breskens aandoen en daarmee de laatste punten scoren van deze editie van de duotocht. Het is maar even heen-en-weer, maar het weer is prachtig en we genieten nog even van de Westerschelde.

Daarmee komt voor ons deze editie ten einde.

Tevreden? Natuurlijk, absoluut. Ten eerste omdat we heerlijk hebben gezeild. Ten tweede omdat we het toch maar weer hebben gehaald. En ook het resultaat is gezien de belevenissen van de schipper afgelopen jaar ronduit geweldig. Had er dan meer in gezeten? Absoluut. Maar dan moet ik het 'alsdan' spelletje doen en dat verandert niets aan deze uitslag. Maar we hebben een vergissing gemaakt bij Stellendam en Oranjeplaat.

En achteraf kun je altijd de beste strategie bedenken ...

Wij gaan ons denk ik opmaken voor volgend jaar.

Capricorn-crew Ronald Passchier en Hans-Jan Bonsma.

